

Lumina Satelor

Foaie săptămânală pentru popor.

PREȚUL ABONAMENTULUI:

Pe un an . . . . . Lei 40—
Pe o jumătate de an . . . . . „ 20—
Pe un pătrar de an . . . . . „ 10—

— Un număr 1 Leu. —

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA:

Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45.

Redactor responsabil: Preotul Iosif Trifa.

ANUNȚURI

se primesc la administrația din strada Mitropoliei 45.

PREȚUL ANUNȚELOR:

Un șir petit 3 Lei pentru odată, dacă se publică de mai multe ori se dă rabatul cuvenit.

Nicolae Iorga.

Este cel mai învățat și mai cumințe om pe care îl avem noi Români. A scris sute de cărți de istorie, de știință, de îndemnuri. El se numește și împărat al gândirii românești, pentru că nimenea dintre Români n'a putut urca înălțimile gândirii ce le are el. El este și înaintemergătorul și vestitorul vremurilor de mărire națională ce le am ajuns, pentru că le-a predicat și le-a ajutat neîncetat cu scrisul și cu vorba sa. El se chiamă și marele dascăl și profet al neamului nostru pentru că a dat și dă totdeauna sfaturile cele mai cuminți și arată drumurile cele mai luminoase pentru mergerea înainte a neamului.

Și acum în mijloc de hărtueli și certe politice, mai aprinse și mai urâte ca oricând, acest învățat ține cumpăna cea dreaptă și arată calea politică cea adevărată. În alegeri a predicat calea cea înțeleaptă care ține între «tirania de sus și anarhia de jos». Pe Brătianu și credincioșii lui i-a mustrat aspru pentru vederile și părerile lor, dar tot așa l-a mustrat și părăsit și pe Mihalache cu țărăniștii lui, când a văzut că «țovarășii» lui apucă pe calea cea largă a anarhiei. A luptat și Iorga la alegeri, dar după alegeri a strigat celor prea aprinși de luptele politice: opriți-vă la un anumit hotar pentru că dacă treceți peste acela zguduți temelii țării și sloboziți ape pe cari apoi nime nu va fi în stare să le mai poată opri.

Ascultați mai departe ce ne spune acest învățat despre ce ne trebuie acum. «De nimic nu avem lipsă mai mult, acum după alegeri, decât de ținerea noastră la olaltă. Trebuie să ne simțim una pentru că să putem păstra ce am câștigat. Prin asmuțirea unora împotriva altora, care asmuțire se urmează și acum după alegeri, facem să se nască uri, cari nu se mai pot împăca și desbinăm poporul românesc prin prăpastii cari se fac o primejdie pentru înșasi țara noastră încheagată cu atâtea jertfe într'un ceas de noroc»...

Iată glasul și chemarea unui profet! Să-l ascultăm cu toții și mai ales toți aceia cari văd țara prin ochelarii partidelor și patimilor politice.

P. Trifa.

Despre pocăiții așa numiți adventiști.

— Invățătura lor duce la jidovism. —

Pocăiții nu sunt toți de un fel și de o credință. Până acum sunt peste 300 feluri de pocăiți și pe zi ce merge credințele lor se tot împart și se desfac. Pricina este aceea, că la ei fiecare om tălmăcește Biblia așa cum îl taie capul, cu toate că apostolul Pavel spune și întreabă apriat: «au doară toți sunt apostoli? Au doară toți dascăli? Au doară toți puteri? Au doară toți în limbi grăesc? Au doară toți tălmăcesc?» (I Corint. 12, 29, 30).

Acum voi spune ceva despre așa numiții adventiști! În săptămâna trecută călătoriam cu trenul și am avut prilej să ascult în tren pe un «predicator» adventist. Avea o grămadă de cărți și când m'am uitat peste ele să vezi lucru ciudat: aproape toate cărțile aveau învățături din Testamentul vechiu, mai ales din cărțile lui Moise și a prorocilor. Și lucru și mai ciudat: toate cărțile purtau pe copertă crucea jidovilor adevărată steaua, (am cerut și am și la mine ca dovadă o așa carte).

Și apoi și la vorbă era tot așa de ciudat predicatorul. Toate învățăturile și le trăgea din legea Testamentului vechiu, pe care o țin și jidovii — și numai din când în când amintea de învățătura lui Hristos din Testamentul nou, mai ales ca să spună că «Hristos n'a venit să strice legea» lui Moise, ci «să o întărească».

Din toate câte am văzut cu ochii și am auzit cu urechile, m'am îndreptat deplin că în fața mea nu era un predicator creștin, ci un jidov și spărgător a legii creștine, îmbrăcat în haine mincinoase de apostol a lui Hristos. Mai târziu, când să ne coborâm din tren, credința mea s'a adevărit deplin căci un ofițer dela siguranță căutând documentele predicatorului a aflat că era jidov de naștere (și era și de credință).

Dar nu numai eu, ci alți învățați mai mari decât mine spun că pocăiții adventiști nu sunt altceva decât o întoarcere înapoi la jidovism, adevărat la cei cari l-au batjocorit și răstignit pe Hristos.

Pe aceștia i-a profețit Hristos când a zis «feriți-vă de prorocii cei mincinoși, cari vin la voi îmbrăcați

în haine de oi, iar în lăuntru sunt lupi răpitori». (Mateiu 7, 15).

Jidovismul face azi în lumea întreagă o mișcare de slăbire și de spargere a creștinismului. În această slujbă stă și adventismul. La asta știu că pocăiții noștri vor sări cu vorba și apărarea că ei nu sunt adventiști, ci bapțiști. Dar dacă nu sunt azi, de bună seamă vor fi mâne, pentru că adventiștii lucră și priveghează neîncetat să-i tragă mereu pe toți în apele lor. Ei sunt vicleni pentru că la început să mulțumesc și cu mai puțini. Le pare bine dacă îl pot scoate mai întâi pe creștin din biserica lui Hristos. După aceea încep a-l îneca și învenina cu cărțile și rătăcirile lor. Li lasă omului și Dumineca, dar într'o bună dimineață se apropie de cel căzut în mrejele lor și îi arată negru pe alb că Biblia poruncește să ținem și să prăznuim Sâmbăta, ziua a șasa și nu Dumineca. Astai pricină că aproape toți pocăiții se fac sâmbătari adevărați de aceia, cari nu mănâncă carne de porc și țin Sâmbăta, adevărați jidovi în picioare. Calea tuturor acelor cari se lapadă de biserică duce la adventism, adevărat la jidovism. Dintre toate felurile de pocăiți adventiștii sunt mai tari și mai lățiți (în Vechiul Regat toți rătăciții sunt adventiști) și ei vor înghiți mereu și vor trage mereu în apele lor jidovești pe toți pocăiții.

Iată vă spun o pildă despre acest adevăr. Acum la sfintele Paști ce trecură, creștinii unui sat plecară la biserică cu luminări în mână. În calea lor trecând pe lângă casa unui pocăit, doi dintre ei își luară îndrăsneală, intrară la el și ziseră: «Frate Ioane. Mergem la sfânta Inviere. Vino și tu cu noi». «Acolo nu» — răspuse mâniaș pocăitul. — «Acum noi de aceea am venit, să te ducem, trebuie să mergi», ziseră creștinii. Pocăitul luă o înfățișare hotărâtă și răspuse hotărât: «Mort da, da viu ba». — Ei bine, cei doi oameni îl chemau nu la birt sau la alt rău, ci la o slujbă ce se făcea spre lauda învierii lui Hristos. De ce dar se apăra cu vieața pocăitul? De aceea pentru că așa era învățat și înveninat de «fariseii și cărturarii» lui, de străinii de pe la Pesta, Arad și Cluj, să urască biserica lui Hristos.

Iată, iubitorilor creștini și Români, în ce rătăcire mare cad toți acei cari își lasă biserica și credința lor cea bună. Luați aminte! Iuda s'a apropiat de Hristos cu sărutare vicleană pentru ca la urmă să-l vândă și să-l răstignească. Așa se apropie și acei cari îndeamnă pe oameni să-și lase

biserica pentru ca la urmă să ajungă în ceata jidanilor, în ceata lui Iuda vânzătorul. Rămâneți și vă «pocăiți» în credința și biserica noastră, iar pe cei rătăciți îi povățuiți și îndemnați să-și lase căile pe cari îi duc alții încătră ei nu-și dau seama.

T. Povață.

RĂVAȘ POLITIC.

Inchiderea sfatului țării. — Pregătiri pentru toamnă. — Programul guvernului. — Ce face opoziția.

Miercuri înainte de Paști s'au încheiat lucrările sfatului țării, până la toamnă, în 15 Noembrie, când se va întruni iarăș adunarea națională. Vremea a fost scurtă acum, — dela 27 Martie până la 12 Aprilie, — pentru a săvârși lucruri mari.

S'au făcut însă pregătiri pentru o mai bogată activitate în adunarea sfatului țării dela toamnă. S'au ales comisii și la Senat și la camera deputaților, ca să lucreze în cursul verii și să pregătească reforma constituției, adică a legii de temelie a statului și să chibzuiască legile noi, de cari are lipsă țara întregită.

În legătură cu desbaterea răspunsului la mesaj (cuvântarea de deschidere a Regelui) ministrul de externe (treburilor din afară ale țării) dl I. G. Duca a arătat pe larg programul guvernului. Vrea legi cari să dea țării întregi o bună administrație, o școală care să desăvârșească prin cultură unirea sufletească a neamului; o lege bisericească care să unească într'un întreg bisericile ortodoxe din toate provinciile; o lege care să îngrijască de viața și soarta muncitorilor dela orașe, după ce țărâniea va fi îndeplinită prin reforma agrară, pe care o va îndeplini spre mulțumirea tuturor. Față de cei de alt neam de printre noi, guvernul vrea dreptate și egalitate pe seama tuturor cetățenilor fără deosebire de lege și de neam. Pentru toate aceste lucruri, greu de orânduit, se cere priceperea și munca cinstită a tuturor bunilor fii ai acestei țări cătră cari s'a îndreptat cuvântul ministrului de externe chemându-i în ajutor.

Față de Ardeal politica guvernului spune: «Ardealul nu poate aparține nici unui partid politic. Ardealul e al tuturor ardelenilor și Ardealul e al tuturor românilor». Iar reprezentanților partidului național ardelean, care face opoziție aprigă, le spune că până va face agitație în marginile legalității (a legilor) va fi privit cu părere de rău, dar când s'ar atinge de

ființa însăși a statului, de unirea ce s'a făcut, atunci va fi înfrântă orice agitație.

Dar nu vom ajunge până aici. Conducătorii mai chibzuiți ai partidului național au dat un răspuns chiar pentru neastâmpărații cari purtau mereu pe buze *Alba-Iulia*, că și dacă se va ținea acolo marea adunare de care era vorba, ea va fi numai peste 2—3 luni, așa că până atunci se vor mai potoli vrășmășiile, și poate se va ajunge la un fel de înțelegere. Că Doamne mare nevoie are țara de pace pentru îndreptarea stărilor din lăuntru ca și pentru a putea sta cu putere împotriva vrășmășiilor din afară, cari n'au întârziat să-și ridice capul la sfatul din Genova prin trimișii Rusiei, cari ne vor Basarabia și prin reprezentanții ungarilor cari vor să tulbure apele.

Partidele din împotrivire, cel național din Ardeal și cel țărănesc din vechiul Regat ieșind din sfatul țării, spuneau că se vor strânge de grabă în congrese pentru a vedea ce e de făcut. Acum totuși întâiul își ține congresul partidul dlui Iorga care singur din opoziție a rămas în parlament. În zilele de 21—23 Aprilie se vor aduna la Craiova unde cei mai aleși oameni ai partidului vor vorbi asupra tuturor nevoilor țării, arătând cum înțelege acest partid să se îndrepteze lucrurile, ca să se facă cât mai bine cărmuirea țării, și cât mai mulțumitor pentru toți.

Sfatul popoarelor dela Genova.

S'a deschis în Luni din săptămâna patimilor. Toate țările și neamurile și-au trimis acolo oamenii lor cei mai cuminți și iscușiți să se chibzuiască împreună ca și niște doctori cum ar putea tămădui Europa de boalele cele grele în cari suferă.

Țara noastră are 12 trimiși la Genova în frunte cu dl Brătianu.

Doctorii dela Genova vor cerceta toate boalele de cari suferă Europa. S'au și ales comisii cari să cerceteze betesugurile ce au dat în banii țărilor, în mersul trenurilor, și lipsa de lucru și altele multe și grele.

Lucru va merge cu greu pentru că precum a zis ministrul Angliei, Europa a rămas o dărâmatură după războiu și pe această dărâmatură nu se poate ridica așa dintr'odată un palat frumos și fermecut. Tămăduirea Europei va merge greu și din pricina aceea că popoarele nu au încredere în cele ce spun și făgăduiesc din gură. Încă multă vreme neamurile vor sta înarmate până în dinți. Asta s'a văzut și la sfatul din Genova. Popoarele bătute: Nemții, Ungurii și Rușii cearcă în diferite feluri să facă zizanie și ceartă pentru să-și poată muta hotarele ce s'au pus de păcile de după războiu. Așa trimisul Rușilor Cicerin, îndată după deschiderea sfatului a sărit cu gura mare că el nu stă de vorbă cu Brătianu și cu Românii până nu se va îndrepta granița de cătră România ca să capete Basarabia. La asta Brătianu a protestat cu țarie spunând că Basarabia s'a lipit de bună voie de Țaramamă pentru veci vecilor — și așa Cicerin a trebuit să tacă. Și trimișii Ungurilor s'au ocoșit ceva, dar nu i-a băgat nime în seamă.

Ministrul Angliei a făcut un fel de propunere ca popoarele să facă legământ de pace pe 10 ani de zile. Nimenea să nu se ridice cu războiu în acești 10 ani de înțărare a Europei. Toți au răspuns că bine ar fi, numai Franța și țările cari vecinează cu Rusia au clătinat din cap, zicând că ele cer garanță bună pentru acest lucru — după ce cunosc foarte bine din trecut cât ajunge credința și legământul Rusului și a Neamțului. Până când vine Angliușu să te apere din țara lui, te înghite potopul bolșevismului sau te turtește cisma neamțului. Astfel afacerea dezarmării a rămas să se discute la urmă, iar afacerea cu granițele puse nicicum.

Sfatul dela Genova a silit pe bolșevici să recunoască și datorile ce le are Rusia din vreme de pace. Vor trebui să-și dea seama și de vistieria României dela Moscova.

România noastră este binevăzută în sfatul dela Genova pentru că toate popoarele cuminți văd că ea și legătura ei cu cele 3 țări (Jugoslavia, Polonia, Cehoslovacia) împiedică planul bolșevicilor de ași slobozi potopul anarhiei peste Europa.

Ce se vor mai sfătuși, vom vedea.

FOIȘOARA.

Sinoadele eparhiale

se deschid la Dumineca Tomii în toată metropolia Ardealului, spre a-și spune iarăș cuvântul și spre a hotărî tot ce trebuie făcut pentru biserică, pentru școală și pentru luminarea și înaintarea tuturor credincioșilor de dincoace de munți. Întreg poporul dreptcredincios, sau ortodox (pravoslavnic) cum ni se mai zice, va vorbi la Sibiu, la Caransebeș, la Arad, la Oradea mare și la Cluj, orașele în care se țin sinoade eparhiale sau diecezane.

Am zis, că în aceste adunări bisericesti poporul întreg vorbește, judecă și hotărăște. Cu drept cuvânt vă veți întreba: cum se poate când pe noi nu ne-a chemat nimeni la sinod? Veți vedea cum, dacă veți ceti cu băgare de seamă.

Românii ortodocși, avem o lege bisericească, numită *Statut organic*. Prin ea marele metropolit Andreiu Șaguna, a dat poporului nostru cel mai mare drept, pe care nu-l avea atunci nici o nație și nici un fel de credincioși: anume dreptul de vot pe sama fiecărui bărbat, trecut de 24 ani, și care dă dovadă de omenie și dragoste față de cele dumnezeiești. Cualte vorbe, fiecărui parohian i-a dat dreptul și

putința să se amestece în treburile bisericii și școlii din satul, sau din parohia sa, pentru că atunci, când parohia își adună oamenii în *sinod (adunare) parohial* dacă cineva votează pentru un lucru, sau împotriva lui, e ca și când a spus în fața tuturor: «eu vreau aceasta fiindcă văd că e bine», sau «nu o vreau, pentru că mie-mi pare că nu e bine, dacă se face».

Dar marele metropolit Șaguna, când a cerut să-i primiască legea, nu s'a gândit numai la sate singuratece, ci și la aceea că oamenii trăiesc unii cu alții, că sat cu sat trebuie să se ajute, ca să poată da înainte toate, și deopotrivă; deci credinciosului i a dat drept, ca prin votul său să și spună cuvântul și în treburile altor sate, altor parohii, cari sunt în același ținut, și cari laolaltă alcătuiesc un *protopopiat*. Și adunarea tuturor credincioșilor dintr'un protopopiat a numit-o *sinod protopopesc sau protopresbiteral* și așa se cheamă până azi.

Un protopopiat are însă dela 5000 de bărbați în sus, cari au dreptul de vot dat de Șaguna deci ar fi greu să se strângă o adunare așa de mare și ar fi și păcat să mănânci vremea de lucru la atâția bărbați și să faci și atâta cheltuială în fiecare an? Pentru că sinod protopopesc se ține în tot anul odată, și uneori și mai multe. De aceea s'a făcut ușurare în chipul următor: s'a zis poporul își cunoaște oamenii săi de ispravă

și de omenie; se vor aduna în sinoadele lor de acasă, în cele parohiale, și vor vota pentru doi din fiecare cerc (că fiecare protopopiat e împărțit în cercuri). Iar preoții vor alege tot prin vot de fiecare cerc pe unul dintre ei. Și aceștia cari se numesc *deputați* la sinodul protopresbiteral vorbesc apoi în numele întregului popor din cercul în care a fost ales, atunci când sunt chemați de lege prin protopop ca să se adune. Hotărârile lor, după ce sunt întărite de cei mai mari, trebuiesc ascultate și împlinite de toți credincioșii din acel protopopiat.

Protopopiate încă sunt mai multe, și toate trebuie să meargă pe același drum bun al înaintării. Pentru că toți credincioșii, din cât e cu putință să fie cât mai bine povățuiți pentru mântuire și înaintare trebuie ca și aceste protopopiate să fie încheiate întreolaltă, să fie una, și pentru aceasta s'a format: *dieceza* sau cum i se mai zice *eparhia*. Credincioșii dintr'o dieceză încă au să-și spună cuvântul, cum cred ei că ar fi cu putință să dea mai sigur înainte, și atunci se adună în *sinoadele eparhiale* sau *diecezane*, cari se țin în tot anul la *Dumineca Tomii*, în orașul în care locuiește vlădica.

Nici la aceste adunări nu poate lua parte fiecare credincios, de aceea părerea sa și-o spune prin votul său fiecare în parohia sa, atunci când *din trei în trei ani* votează în sinoadele parohiale pentru unul sau pentru altul care vrea să fie *deputat*

PENTRU SUFLET.

— La Dumineca Tomii: Despre credință. —

Evanghelia de Duminecă ne spune cum l-a muștrăat Isus pe apostolul Toma pentru îndoiala și necredința lui. Acest Toma cu îndoiala lui este pus înaintea noastră ca învățătură, precum zice și cântarea bisericească: «pe Toma l-a încredințat pentru mântuirea noastră».

Învățătura este aceasta: să avem credință tare, sănătoasă și ferită de îndoelile cari o slăbesc. Credința noastră în Dumnezeu și învățăturile Lui, pe cari ni le arată biserica Lui, este temelul și temelul vieții noastre creștinești. Ceeace este rădăcina pentru un pom aceea este credința pentru un om. Puterea și sănătatea oricărui pom stă în rădăcinile ce le are. Dacă are rădăcini sănătoase, tari și adânci, pomul este sănătos, face frunze, flori și roade și stă neclintit în fața vânturilor și furtunilor. Dimpotrivă, dacă rădăcinile lui sunt slabe și putrede — pomul slăbește și el, se usucă și vânturile îl doboară și rup. Intocmai așa sunt și rădăcinile credinței pentru pomul noastre. Dacă rădăcinile credinței noastre sunt tari, adânci și sănătoase, pomul vieții noastre este sănătos și arată florile dragostei și roadele faptelor bune. Orice vânturi și furtuni de năcazi, de înfrântări, de ispite sau păcate ar sufla în pomul vieții noastre, nu-l pot rupe și doborî până când rădăcinile credinței lui sunt tari și sănătoase.

Creștinilor! Ispitiți-vă pe voi înșivă cât sunt de sănătoase și tari rădăcinile credinței voastre. Luați aminte! Hristos a cerut credință tare dela toți, cari au plecat după el. A cerut credință și dela toți bolnavii, orbii, schiopii, ologii și slăbănogii cari i-au cerut ajutorul și tămăduirea. Isus zicea tuturor: «Totul este cu puțință celui ce crede» (Marcu 9, 23)... «Nu teme, crede numai» (Marcu 5, 36)... «De veți avea credință și nu vă veți îndoii, veți zice și muntelui

mută-te și se va muta» (Matei 21, 21)... «credința ta te-a mântuit, mergi în pace»...

Creștinilor! Credința și astăzi face minuni. Și astăzi «toate sunt cu puțință celui ce crede». De câteori credința ne ridică din boale grele, de câteori ne întărește, ne mângăie și de câteori ne-a trecut peste prăpăstiile primejdiilor.

De câteori viața ridică în fața noastră munți întregi de năcazi, de greutate — și numai credința îi poate muta din calea noastră. Crede sus și tare! Credința și astăzi mută munți. Credința ta te poate mântui și te poate trece peste valurile și furtunile vieții la Hristos. Numai credința cea tare îți poate face drum și te poate duce pe el înainte, după Hristos.

Evanghelia dela Luca (8, 25) ne spune că o furtună a cuprins odată corabia în care călătoria Isus cu apostolii. Spăriați de valurile mării apostolii au trezit pe Isus strigându-i «mântuește-ne Doamne că perim». Isus i-a muștrăat pentru puțină lor credință, întrebându-i «unde este credința voastră»? În marea vieții noastre și noi avem furtună de ani de zile. Această furtună nu este altceva decât întrebarea și muștrarea lui Isus: «unde este credința voastră»? Până nu vom cerca să dăm răspuns la această întrebare, ci vom perde mereu credința și cu ea purtările cele bune, înzadar așteptăm și suspinăm după vremuri mai bune. Ele nu vor veni.

Numai credința cea tare ne va putea trece peste valurile și furtunile vremurilor de azi.

Ascultând dar evanghelia de Duminecă să ne dăm seama că prin Toma și pe noi ne întreabă Hristos despre credința noastră. Faceți-vă deci fiecare socoata cum stați cu credința sufletului vostru!

I. Tâlcuitor.

După sărbători.

A trecut sfânta prăznuire a Invierii Domnului. Sufletul nostru curat a primit înrânsul pe Mântuitorul Hristos, așa cum a înviat din groapa morților, cu semnul cuielor în mâinile și picioarele Sale și cu rana adâncă în pieptul Lui.

Toți ne-am înfiorat de cântecul «Hristos a înviat». Toți ne-am simțit mai îndepărtați de grijele cele păcătoase și pierzătoare ale lumii.

Un suflu dumnezeesc s'a strecurat printre noi, ca o binefacere duhovnicească.

Și îndepărtându-ne de grijile lumesti, ne-am simțit mai aproape unii de alții, am privit mai drept în ochii vecinilor noștri.

Încăperea inimii noastre a fost mai larg deschisă și a încăput cu împăcare surâsul nefățarnic, înflorit pe buza apropiată.

Și să ne întrebăm acum, iubirii mei frați, oare noi pământeni nu suntem tot aceiași azi, nu vom fi tot aceiași mâine, așa cum am fost și eri, în ziua prăznuirii Invierii Domnului?

Da, tot aceiași suntem și vom fi. Acelaș suflet sălășluește în trupul nostru.

Și dacă este așa, pentru ce să nu fim în toate zilele vieții noastre, buni, întocmai cum am fost în ziua marelui praznic!

Pentru ce să ne înstrăinăm unii de alții când Mântuitorul Hristos a spus: «Iubiți-vă!» pentru totdeauna?

Pentru ce să nu ținem cu voia sufletul nostru curat, asemeni unei case înalte și primenite, ca astfel să putem primi ori când în el Evanghelia lui Hristos?

Pentru ce să nu ne adunăm în casa Domnului, tot așa de mulți și în zilele de Dumineci și alte sărbători, după cum ne-am strâns la prăznuirea Invierii.

Doar învățăturile dumnezeiești rămân neschimbate pentru toate vremile! Ori când, în fiecare Duminecă și sărbătoare, găsim în biserică Invierea Domnului. Căci acelaș izvor de viață vie curge nesecat din învățătura sfântă!

Să nu fim oamenii zilei, cei schimbători și neînțelepți.

Să fim totdeauna cu candela cucerniciei și a facerii de bine aprinsă în suflet, pentru ca să luminăm cu dânsa cărarea vieții noastre, care este înegurată, plină de spini și de pălămidă.

Să fim în orice vreme buni creștini.

Noi putem păstra până la sfârșitul neștiut al vieții noastre pe Mântuitorul Hristos totdeauna viu.

Să nu-L îngropăm în păcatele noastre pentru nu știu a câtea-oră!

În sufletul nostru să avem înălțat stindardul credinței, nădejdei și dragostei creștinești.

Așa făcând, viața asta trecătoare, în care noi pregătim viața viitoare, va fi pentru noi un ogor arat la vreme, deasupra căruia se leagănă holdele mănoase, așteptând secerișul, care va fi venirea cea de a doua a Mântuitorului lumii.

Volbură Poland.

Povește economice pe Aprilie.

Acasă și în grădina. Neavând altceva de lucru, apucă-te și curăță curtea (ograda) de gunoarele netrebnice și de noroiu (tină, imală) cu desăvârșire, apoi o obleşte de așa, ca apa să aibă scurgere, firește nu înspre clădiri nici înspre groapa de gunoi, apoi așterne mult petriș ori și cioburi de cărămidă ori peatră, așternând deasupra năsip aspru, la început multșor, iar mai târziu puțin câte puțin. Urmarea este, că apa se strecoară cu înlesnire în jos, șerpuiind prin petriș și mijlocind svântarea curții în cel mai scurt timp. Strânge și aruncă pe gunoi măturătura din curte, de asemenea glodul și pământul gunoios din șanțuri, de pe uliță și de aiurea.

Scoate din pivniță și uscă la soare năsipul, în care au ernat legumile. Înlocuește acest năsip, la câte 3—4 ani, prin altul proaspăt și mărunț. Spală temeinic și afumă cu pucioasă buțile cari s'au deșertat de vin și apoi le păstrează bine. Ară și seamănă cucuruzul, fasolea și cânepa pe când nopțile reci au încetat, așa dar cu începere din 12 sau 15 Aprilie.

Chiar și având nutreț, cumpără nutreț, cumpără țărățe, făină roșie și îndeosebi turte de in ori rapiță, cari hrănesc și intramă vitele de minuțe.

Cu privilegiul clădirii unei locuințe din nou, dă întâietate ușilor înalte și mai cu seamă ferestrelor cât mai mari și stând în fața soarelui.

Seamănă în grădina sămburi de poame într'un pământ rodnic, fraged, săpat adânc cu hârlețul și încâtva adăpostit dinspre vânturile reci. Potrivii sunt mai ales sămburii mari, grei din poame de meri și peri pădurești. Propțește și leagă pomii tinerei de pari (lăstari) puternici și înțepeniți temeinic. Scoate din pământ, taiele rădăcinile grosicioare mai bine de jumătate și apoi sădește aiurea pueții de 1 an.

Firea în bunătatea ei a făcut ca timpul să vindece cele mai crude suferințe morale, dară omul trebuie să învețe a fi răbdător.

sinodal. Deci când și-a dat votul pentru cineva, e ca și când ar fi zis: «eu nu pot umbla pe acolo, am toată încrederea în omul acesta pentru care votez, știu că el vorbește cu judecată și că vorba lui e vorbă, deci lui îi dau dreptul să vorbească și în numele și în locul meu».

Și iată iubite creștine dreptcredincios din mitropolia Ardealului în chipul acesta în Sinoadele eparhiale vorbești tu însuși despre ceea ce ști că-ți este folositor înaintării tale, a bisericii și școalei tale. E drept că tu îți spui cuvântul numai în sinodul parohial, dar votul tău vorbește și în cel protopopesesc și în cel eparhial.

Și prin urmare ce s'a hotărât acolo trebuie să ții și să faci, că însuși ai văzut că ți-s de trebuință.

Ține cu tărie la acest drep mare, și folosește-te cât mai înțelepțește de el, că asta a vrut-o marele tău binefăcător și binevoitor, mitropolitul Andrei Șaguna când a luptat să ni se dea *Statutul Organic*. Și spune și copiilor tăi, să știe ce inimă mare și bună a avut acest vlădică. Nici legile țării n'au dat așa drepturi mari, cum a dat credincioșilor ortodocși acest arhieru.

La Dumineca Tomii zice ți un «Dumnezeu să-l odihnească cu dreptii!»

Șerban Brâncoveanu.

Incepe a semăna fasole și a pune răsaduri timpurii de varză (curechiu), chil (chel, varză creată), calarabe (guli), lăptucă (sălată). Sădește ceapa, morcovii și petrinjeii de prăsilă.

In pădure și la munte. Dacă vrei să vinzi toamna lemne frumoase și aievea bune de foc și să faci cu ele negoț mai mare ca de obicei, taie fagii și carpenii, arțarii și ceilalți arbori până a nu fi început mazăga să umble, așadar peste iarnă și până în ajunul odrășirii; căci doborâte fiind vara, lemnele se clocesc oarecum, pierd fața lor naturală și ard în silă. De asemenea taie lemnul de construcție acum de timpuriu sau iarna. Taie arborii cât mai aproape de pământ și-i dărbuește cu ferestrăul mare.

Dacă fiecare ar căra toate sau aproape toate lemnele ce a tăiat cum și arborii răsturnați sau frânți de vijelii, câtă pădure nu s'ar cruța pe seama urmașilor! Nu despoia și nu îngădui altora să despoaie coaja de pe arbori, nici să implante toporul iac' așa, unde apucă, căsunând astfel răsbateră apei și deci putrezirea atâtor arbori folositori. Nu frânge vârfurile brazilor tinere nici nu stârpă, fără trebuință, arborii și tufele menite a da naștere la o nouă pădure. Nu lăsa să pască în plantațiile tinere boi, vaci și rămători, și cu atât mai puțin cai și capre. *D. Comșa.*

Știrile săptămânei.

Principesa Elisabeta, fca regelui nostru măritată după moștenitorul tronului grecesc este greu bolnavă. Regina-mamă a plecat la patul bolnavei și de curând s'a dus și moștenitorul de tron al nostru, Prințul Carol. Dumnezeu să i aibă în paza Sa.

Di Iuliu Maniu președintele partidului național s'a însănoșat după nenocirea de a-și fi frânt piciorul tocmai în preajma alegerilor. A părăsit patul și în curând își va relua pe de-a-ntregul activitatea politică.

300 de milioane de oameni fără lucru. În sfatul popoarelor, ce se ține acum la Genova, ministrul Italiei a arătat că toate țările și popoarele laolaltă au 300 de milioane de muncitori cari nu lucrează, pentru că n'au ce lucra.

300 de milioane face tocmai atât câți locuitori are Europa noastră, adică atâtă amar de om șede și mănâncă. La asta învățații spun, că dacă doftorii străniși la Genova nici acum nu vor afla leac pentru tămăduirea relelor, Europa și America vor fi zguduite din temelii.

Din Siberia a venit un român din părțile Maramurășului. A fost prins de Ruși în anul 1915 și acum vine acasă după 7 ani de prinsoare. El spune că în Siberia mai sunt încă destui Români, cari au fost sloboziți să vie acasă, dar acum n'au cu ce. Unii din ei s'au căsătorit pe acolo. Ar fi vremea ca guvernul nostru să ajute aducerea acasă cât mai grabnică a sârmanilor oameni.

Vom avea mai puțini soldați. Așa a spus domnul Ministru de războiu generalul Mărdărescu, că se vor mai trimite acasă vre-o 35 de mii de soldați, așa că vor rămânea sub arme numai cam vre-o 125 de mii.

Cu aceasta țara câștigă îndoit: deoparte scapă de cheltueli de milioane, iar, de alta câștigă spor la muncă cu brațele celor 35 de mii.

Gazetele de sărbători au îmbrăcat și ele haină mai sărbătorească. Scrisul lor a fost mai pacinic, tonul vorbeii mai frățesc, mai potolită. Toate au avut și gânduri creștinești prinse în articole frumoase. Unele au scris însă și rătăcirii în legătură cu Invierea Domnului, pentru că înțelepciunea omenească răzimată pe puterile ei numai adeseori dă greș. Tot așa socotim ca o rătăcire politică articolul din «*Patria*»: «**Gânduri de ziua Invierii: Autonomia Transilvaniei.**» De aceea să fi suferit neamul nostru chinurile răstignirii în trecutul mai îndepărtat ca și în vremea cumplitelui războiu, ca acum, după 3 ani și mai bine dela unirea tuturor provinciilor românești, să ne împărțim iarăș?

Ungurii ne fură pământul. Dar nu vă spăriați căci e vorba numai de câteva sute de kilograme pe cari Ungurii vreau să le ducă și să le aibă din «pământul sfânt al Ardealului» pe care «l-am furat noi românii». Și anume un ungur infocat a făcut strigare cătră toți frații lui din mica Ungarie de azi să-și ia fiecare o bucată de pământ din fiecare județ al Ardealului și să o pună sub sticlă ca pe o moaște și icoană sfântă «ce strigă durerea lor cătră cele patru părți ale lumii»... «Fiecare ungur să păstreze o fărâmatură de pământ din pământul patriei furate mișelește. Să-l păstreze din tată în fiu până când pământul furat îl vom câștiga iarăși înapoi»...

Se înțelege la asta îndată au sărit jidanii și negustorii cu «pământ de vânzare». Și «geșeftul» merge bine. Jidanii sapă de unde pot pământ și îl vând Ungurilor înferbântați pentru bani frumoși. O lădiță de «pământ din Ardeal» costă în Ungaria dela 1000 până la 2000 de coroane pentru cei bogăți și mai lesne de 300 coroane nu se află nici pentru cei mai săraci.

Să le fie de ... pagubă, iar nouă de bucurie și fală că am ajuns, noi «iobăgii de ieri», să vindem groșilor și baronilor pământ cu kilogramul.

Țara de gheață e o insulă (bucată de pământ încunjurată de apă) așezată între miez și apus dela Europa, în apa cea mare, peste care trebuie să treci, când călătorești în America. În cărți îi zice pe limba acelei nații: *Islanda*. Oamenii sunt săraci, că n'au pământ roditor, dar sunt sărguitori, și de aceea trăiesc fericiți. Și nu-i mirare că se simt așa de bine între sloii aceea de gheață, pentru că în țara lor *nu e nici măcar un singur om să nu știe carte*, afară de copilașii sub 6 ani. Noi ședem în o țară mai caldă, dar când vom ajunge și noi să ne încălzim și să ne luminăm și cu învățătura cum se încălzesc cei din țara de gheață?

Și hoții pot fi furați? Se vede, că da. Un detectiv din Arad (Magheru) a avut să ducă pe doi hoți la Severin. Văzând că unul dintre hoți are haine bune de tot, iară ale lui rele, a cerut să facă schimb, și atunci el va pune vorbă bună să fie scăpați de temniță. Și hoții l-au crezut și l-au îmbrăcat bine. Dar când au ajuns în Severin, pe hoți i-a vârat în temniță, iar el s'a șters...

Bieții hoți, — au trebuit să facă și ei plângere la judecătorie, că s'a găsit un hoț și mai mare, care i-a desbrăcat în amiaza mare, și plângerea le-a fost ascultată așa că acum zace lângă ei și Magheru așteptându-și osândă mai mare, pentru că *a înșelat și pentru că a luat mită.*

Cât este de mare un milion. Într'un milion sunt o mie de mii. Dacă ai avea un milion în Lei de argint și ai vrea să-l numeri ți-ar trebui opt zile și opt nopți să numeri fără încetare.

Cum este viața la ecvator? Pământul nostru e un glob rotund și dacă am putea încinge acest glob cu un brâu, acest brâu ar da linia, care se numește *ecvator*. Dealungul liniei aceleia e mai cald, decât în ori care alt loc al pământului; acolo iarnă nu e, și pădurile mai toate sunt tot verzi, oamenii sunt negri, harapi, animalele mai mari și deosebite de ale noastre; paserile sunt mai frumoase, verdețurile și florile și roadele altele; fluturii sunt frumoși de minune, și unii mari cât porumbeii noștri; pe acolo trăiește și crocodilul, care, plânge ca copilul, ca să înșele oamenii și să se apropie de el (crezând că e vre-un copil rătăcit), și când s'a apropiat îi mănâncă; acolo e șarpele uriaș și maimuțele cele mari și câte alte gadine. Oamenii noștri, pot trăi și acolo, după ce se dedau, că acolo căldura mijlocie e 38 de grade, și când e mai frig e ca la noi vara. Ceva deosebit e, că dacă sameni grâu de al nostru în pământul acela, ru mai rodește, ci se face ca iarba noastră: înțelenește locul, și nu mai dă spic în veac.

Sfat despre mânia. Împăratul roman *August* (pe vremea căruia s'a născut Mântuitorul Isus Cristos în Vitfleem), când s'a despărțit de învățătorul său *Apolodor*, l-a rugat să-i dea cel din urmă sfat. Și i-a răspuns Apolodor:

— De câte ori te vei mânia, să nu faci nimic, nici să nu poruncești ceva până nu vei zice mai întâi alfabetul grecesc dela *alfa* până la *omega*, (adecă dela început până la sfârșit).

— «Bine, dar îmi va trece mânia, până-l voiu zice» răspunse Împăratul.

— «Chiar asta o vreau și eu» zise Apolodor.

Ingrășați trandafirii cu funingine. Un gunoiu prețios pe seama trandafirilor e funingine în amestec cu găinaș, putregaiu, sânge sau compost bine dosbit. Prin ferbere cu apă dobândim un cir curgăcios care, după ce s'a răcorit, se toarnă când și când în jurul trandafirilor. Nu trece mult și aceștia capătă multe foi de un verde întunecat cum și numeroase mlădițe puternice, bogate în flori mândre.

Poșta Redacției.

N. Lazăr, Zlatna. Noi nu suntem de vină. S'au trimis a doua oară numerile cerute.

I. H. în H. E ușor a critica, dar nimica a lucra. Scrie și trimite și Dta ceva.

Mai multora cari se plâng că nu pot scăpa de «Foaia Poporului». Scrieți între 2 martori că nu o mai doriți și întru cât vă merge și mai departe dați-i pace, căci multe lipsuri are omul de hârtie în casă.

A ești și se află de vânzare la Librăria arhidiecezană din Sibiu cartea:

Spre Canaan...

cu predici și învățături pentru vremurile noastre

scrise de

Preotul IOSIF TRIFA.

== Prețul 6 Lei. ==